

# Ben Çok İyi Bir Gün Konuşacak

David Sedaris

Çeviri  
Enis Köksaldı

 epsilon®



*Babam Lou için*



## İçindekiler

### *Bir*

Bastır Carolina	11
Dev Hayaller, Cüce Yetenekler	26
Genetik Mühendisliği	44
Sanatçının Yaşamında On İki An	52
Bu Horoz Ölmez	74
Asya'daki Gençler	83
Öğrenme Eğrisi	98
Koca Oğlan	113
İleriye Doğru Büyük Atılım	117
Günün Spesiyali	138
Melekler Şehri	144
Pırlanta Gibi Parlak	152
Cevizkiran.com	162

### *Deux*

Dün Görüşürüz	173
Ben Çok İyi Bir Gün Konuşacak	187
İsa'nın Tıraşı	196
Kaset Kurdu Şehre İnince	203
İki Yapalım Biz Onu	209
Afrika Kıtası'nda Geçen Çocukluğumu	
Hatırlarken	215

Yukarıdan Aşağıya 21 Harf	225
Karanlıkta Işık Şehri	230
O Poşeti Koruyup Kollayacağıma Ant	
İçerim	237
Yankesiciyoni	246
Kızın Biri Gözlerimin Önünde Neredeyse	
Ölüyordu	255
Zeki Adam	268
Gece Gösterimi	278
O Ne Giyiyorsa Aynısından Yiyeceğim	297

**Bir**





## Bastır Carolina

Eser miktarda bile olsa televizyon izleyen herkes için Őu sahne epey tanıdıktr: Dedektifin biri gayet sıradan görünen bir evin ya da ofisin kapısını tıkladır. Kapı açılır ve topuzu tutmakta olan kişiden kendisini tanıtmayı ister. Sonra dedektif Őöyle der: “Bizimle merkeze kadar gelmeniz gerekiyor.”

Her daim dikkat çekici bir dinginlik sergiler Őu dedektifler. Kendilerine “Anlamadım? Neden sizinle gelmem gerekiyor ki?” diye sorulmayagörsün, hemen ya gömlek manŐetlerini çekiftirip düzeltir ya da spor ceketlerinin kollarındaki baŐıboŐ saŐ tellerini fırçalar gibi silkeleyip Őöyle derler: “Ah, bence ikimiz de bunun nedenini çok iyi biliyoruz.”

Őüphelimiz artık iki seĎenekle karşı karŐıyadır: Bu işi ya zor yoldan ya da kolay yoldan yapacak; bu tercihine göre de sahne, ya açılan bir ateŐle ya da kelepçelerin centilmen-

ce tatbik edilmesiyle son bulacaktır. Ara sıra bir kimlik karışıklığı durumu söz konusu olsa da çoğunlukla şüpheli neden merkeze götürülmek istendiğini çok iyi bilir. Epey bir zamandır bu anı beklemektedir sanki. Bu beklenti tüm hayatına hâkim olmuş ve en sonunda bekleyiş sona ermiştir adeta. Hani sahneyi öyle bir çekerler ki, bazen bu şahsın rahatladığına inanasınız gelir, ancak ben bunu bir kez olsun yutmadım. Kuzu gibi teslim olmanın kendine has artıları olabilirse de, saklanarak geçirilen ortalama bir yirmi dört saatin, hapisshanede geçirilecek ortalama bir yirmi dört saate galebe çalması neredeyse mukadderatın bir gereğidir. Ranzanın alt katında kimin yatacağını kararlaştırma anına gelindiğinde, bence herkes dedektife karşı zor yolu deneyip biraz direniş göstermenin meziyetleri hakkında hemfikir olacaktır.

İşte bu türden bir dedektifin beni almaya gelişi de bir coğrafya dersine rastladı. Kadın sınıfa girdi ve o sırada çatik kaşlarıyla bir Avrupa haritasına bakmakta olan beşinci sınıf öğretmenime başıyla işaret etti. Sonradan bütün bu yaşananların önceden ayarlanmış olduğunu idrak ettiğimde epey canım sıkılacaktı. Tutsak edilişim, bir perşembe günü saat tam 14:30'a zamanlanmıştı. Dedektif, balıkçı yaka kırmızı bir kazağın üzerine gübre rengi blazer bir ceket giyiyor ve peşinde olduğu şüpheli çabuk yoldan kaçmaya yeltenirse diye de tercihini alçak topuklulardan yana kullanıyor olacaktı.

“David,” dedi öğretmenim, “bu hanım Bayan Samson, zannediyorum kendisiyle beraber dışarı çıkmanı istiyor.”

Başka hiç kimse çağrılmamıştı, o halde neden beni çağırıyorlardı ki? Hemen, son zamanlarda işlediğim suçların

listesini gözden geçirerek sağlam kanıtlara dayandırılabilir bir şeyler aramaya koyuldum. Alev-geçirmez olduğu söylenen bir Cadılar Bayramı kostümünü ateşe vermek, savunmasız bir verandadan birkaç mangal maşası çalmak, spor salonunun kapısına asılmış kural listesindeki *ok* sözcüğünü başına bir harf ekleyerek değiştirmek... Sonuçta masum olabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

“İstersen kitabını defterini de yanına al,” dedi öğretmenim. “Aslında ceketini de almanda fayda var. Muhtemelen sen dönene kadar ders zili çalmış olur.”

O sırada gözüme yaşlı görünmüş olsa da, dedektif muhtemelen üniversiteden yeni mezun olmuştu. Yanımda yürürken masum ve alakasız gibi görünen bir soru sordu. “Ee, söyle bakalım hangisini tutuyorsun... State’i mi, Carolina’yı mı?”

Bölgenin iki büyük üniversitesi arasındaki sportif rekabetten söz ediyordu. Bu tür şeylere önem verenler, tuttukları takıma olan bağlılıklarını ya Tar Heel mavisini ya da Wolf Pack kırmızısını giyerek ifade etmek eğilimindeydiler; doğrusunu söylemek gerekirse, her iki renk de hiç kimseye yakışmamayı başarmak gibi önemli bir özelliğe sahipti. Kuzey Carolina’nın bizim yaşadığımız kısmında hangi takım tuttuğunuz sorusu çok yaygındı ve bu soruya verilen cevabın, sizin ne türden bir insan olduğunuz ya da olmayı umduğunuz konusunda çok şey ifade ettiği düşünülürdü. Benimse ne futbola ne de basketbola ilgim vardı, ancak bunu belli etmemem gerektiğini çoktan öğrenmiştim. Bir oğlan çocuğu mesela mangalda pişmiş tavuktan ya da patates kızartmasından hoşlanmıyorsa, insanlar bunu kişisel beğeniyi ilgilendiren bir konu olarak görüp, “Zevkler

ve renkler tartışılmaz,” derlerdi. Devlet başkanına, Coca Cola’ya, hatta Tanrı’ya bile burun kıvrabilirdiniz, ancak spordan hoşlanmayan bir erkek çocuğusanız imalı yakıştırmalara muhatap olmanız kaçınılmazdı. O yüzden ben de konu ne zaman açılrsa, soruyu soranın hangi takımı tuttuğunu sorup “Gerçekten mi? Ben de!” diye cevap vermemi âdet edinmiştim.

Dedektifin hangi takımı tuttuğuma ilişkin sorusu karşısında, hemen kadının kırmızı renkli balıkçı yaka kazağına güvenerek State’i tuttuğumu söyledim. “Kesinlikle State. Ölümüne State!”

Bu, yıllar boyunca pişmanlık duyacağım bir cevaptı.

“State diyorsun yani?” diye sordu dedektif.

“Evet, State. En büyük State!”

“Anlıyorum.” Önüme geçen kadın beni müdürün odasının yakınlarındaki yazısız bir kapıdan geçirerek, karşı karşıya duran iki masanın bulunduğu küçük, penceresiz bir odaya soktu. Burası, birini cazırdayana kadar kızartabileceğiniz türden odalardandı, hani kan lekelerini kapatmak için sürekli boyanıp duran odalardan... Kadın uzunca bir süre değişmez koltuğum olacak bir sandalyeyi gösterdikten sonra sorgusuna kaldığı yerden devam etti.

“Peki şu State ve Carolina dedikleri ne oluyor?”

“Üniversiteler işte. Yüksekokul gibi bir şey. Üniversite.”

Kadın masasının üzerine bir dosya açtıktan sonra, “Evet, haklısın,” dedi. “Verdiğin cevaplar doğru, ama onları yanlış söylüyorsun. Üniversite değil üniversite diyorsun. Yüksekokul diyorsun. Oysa üniversite ve yüksekokul demen gerek. Temiz bir *s* sesi yerine, *t* sesi çıkartıyorsun. Bu iki sesin arasındaki farkı kulağınla algılayabiliyor musun?”

Başımla onayladım.

“Doğru dürüst bir cevap alabilir miyim lütfen?”

“Hı-hı.”

“‘Hı-hı’ bir sözcük değil.”

“Tamam.”

“Tamam ne?”

“Tamam,” dedim. “Elbette algılayabiliyorum.”

“Neyi ama? Seslerin farkını? Kontrastı?”

“Evet, onu işte.”

Bu, s harfine karşı açtığım savaşın ilk muharebesiydi ve gün batmadan ilk siperimi kazmaya kararlıydım. “Devlet tescilli bir konuşma terapisti” olduğunu söyleyen Dedektif Samson’a göre, s’lerim ıslıksı bir sesle çıkıyordu, bu da peltek peltek konuştuğum anlamına geliyordu ki bu benim için pek yeni bir haber sayılmazdı.

“Seninle hedefimiz, eninde sonunda yanlışsız konuşmayı başarana dek beraberce çalışmak olacak,” dedi Dedektif Samson. Kendi ışıltılı s’lerini telaffuz ederken epey abartıya kaçıyor ve sonuç olarak beni sinir ediyordu. “Sana yardım etmeye çalışıyorum, ama böyle kaçamak oyunlar oynamaya devam edersen işimiz epey uzun sürer, bilmiş ol.”

Kadın ağır bir batı Kuzey Carolina aksanıyla konuşuyordu; ben de bunu onun uzmanlığına kara çalmak için kullandım. Karşımda *ben* kelimesini iki heceli bir sözcükmüş gibi telaffuz eden biri vardı. Memleketindeki eşi dostu büyük ihtimalle çömlek testilerden su içiyor, *yimek* hazır mı diye sormak için “Anaa” diye çığırıyordu; yani bu kadın kim oluyordu da bana herhangi bir konuda tavsiye vermeye kalkıyordu? Bayan Samson’un tembel dediği

dilimi eğitmek için sonraki yıllarda okulumuza gönderilen terapistlerin her birinde bunun gibi defolar bulmaya devam edecektim. “Senin dilin tembel,” diyordu Bayan Samson. “Sen de anlayacaksın zaten.”

O sırada kız kardeşlerim Amy ve Gretchen tembel gözleri için terapi görüyordu; ablam Lisa da diğer tekiyle aynı hızda gelişmeyi reddeden tembel bir bacakla doğmuştu. Hayatının ilk iki yılı boyunca ortez takmış, yani bacağını düzelterek ortopedik bir alet kullanmıştı; bu yüzden nereye gitse arkasındaki ahşap döşemelerde çizik izleri bırakırdı. Bir insanın vücudunun şu ya da bu parçasının –düşüncesizlik ya da düşmanlık yapacağına– tembellik yapması, takım oyununun iyiliği için elinden geleni yapmakta gönülsüz davranması hoşuma giden bir düşünceydi. Babam sık sık annemi tembel hafızalı olmakla suçlar, annem de buna karşılık babamı, eve geç geleceğini bal gibi bildiği halde telefonu tuşlamaya erindiği için tembel işaret parmaklı olmakla itham ederdi.

Terapi seanslarım perşembe günleri saat 14:30’da başlayacak şekilde planlanmıştı. Bunu annem dışında hiç kimseye söylemedim. *Terapi* sözcüğü bana sanki çok büyük bir başarısızlığa uğramışım hissi veriyordu. Terapiye akıl hastaları giderdi, normal insanlar değil. O nedenle terapi seanslarımı, insanın pek reklam etmek istemeyeceği bir şey olarak görüyordum, ancak öğretmenimin o çok sevdiği deyimle: “Renkler ve zevkler tartışılmazdı.” Benim hedefim bunu sır olarak saklamakken, onunki bütün sınıfa duyurmaktı adeta. Mesela sıramdan saat 14:25’te kalkacak olsam, hemen “Otur bakalım, David. Konuşma terapisi seansına daha beş dakikan var,” derdi. Yerimden kalkmayıp

14:27'ye kadar otursam, bu sefer de "David, unutma, saat 14:30'da terapi seansın var," diye seslenirdi. Devamsızlık yaptığım günlerdeyse sınıfa dönüp, "Çocuklar, David bugün gelmedi ama gelmiş olsaydı saat iki buçukta konuşma seansı terapisi olacaktı," dediğini hayal ediyordum.

Seanslar her hafta değişik özellikler gösteriyordu. Bazen yarım saat boyunca Dedektif Samson'un söylediği sözcükleri papağan gibi tekrar ederdim. Ara sıra da, zamanımızı dilin ağızdaki konumunu gösteren çizelgeleri inceleyerek ya da Sassy veya Samuel adındaki su samurlarının yahut sokak sakinlerinin maceralarını anlatan, baştan aşağı s harfiyle doldurulmuş çocukça metinler okuyarak geçirdik. Meşum günlerdeyse, Bayan Samson bir ses kayıt cihazı çıkarır ve bana ne kadar ilerleme kaydedemediğimi gösterirdi.

"Benim sevgili konuşma terapistimin adı, Chrissy Samson." Mikrofonu bana uzatır, sonra da kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanırdı. "Hadi bakalım, sen söyle. Nasıl konuştuğunu duymanı istiyorum."

Bayan Samson, kendi isminin sesine âşıkta adeta; benim konuşma bozukluğumu da bu yüzden kişisel bir hakaret olarak görüyor gibiydi. Hayatımın geri kalanını David Tedarit olarak geçirmek istiyorsam, paşa gönlüm bilirdi. Ancak ona adlı adınca Chrissy Samson demediğim sürece bu işten kurtuluşum yoktu. Eğer isminde bir tane bile s harfi olmasaydı, muhtemelen konuşma terapistliğindeki kariyerinden vazgeçer ve kendini insanların sağlıklı azı dişlerini çekmeye ya da Afrikalı kız çocuklarına zorla klitoris sünneti yapmaya vakfederdi.

"Aman, sen de amma abartıyorsun," derdi annem. "O

*kadar kötü bir kadın değildir bence. Biraz fırsat ver bakalım. Kadın işini yapmaya çalışıyor sadece.”*

Bir hafta, terapi odasına birkaç dakika erken girince, Dedektif Samson’u, dördüncü sınıftayken tanıştığım incecik, kedi gibi ürkek bir çocuk olan Garth Barclay ile mesleğini icra ederken buldum. Hemen, “Senin sıran gelene kadar dışarıda bekleyebilirsin,” dedi bana. Bir-iki hafta sonraysa bu sefer benim terapi seansım, çıtkırıldım bir çocuk olan Steve Bixler tarafından bölündü. Kapıdan başını uzatan Steve, uzun bir hafta sonu tatili için ailesiyle şehir dışına çıkacaklarını ilan etti; bu her zamanki cuma günü seansını kaçıracağı anlamına geliyordu. “Ya çok öcür dilerim,” dedi.

Böylece konuşma terapisi odasının kapısında nöbet tutup gelip gidenleri gözlemlemeye başladım. Popüler öğrencilerden birinin odadan çıktığını görmüş olsam, aneme inanıp, peltek peltek konuşmamı herkesin başına gelebilecek bir şey olarak görebilirdim. Ama ne yazık ki popüler çocuklardan eser yoktu. Odanın kapısından giren öğrenciler; Chuck Coggins, Sam Shelton, Louis Delucca gibi çocuklardan ibaretti: Belli ki ıslıksı s harfleri ile State-Carolina rekabetine gösterilen mutlak bir ilgisizlik arasında gizemli bir bağlantı mevcuttu.

Terapiye gelen öğrencilerin arasında tek bir kız yoktu. Hepsi, film yıldızlarının resimlerini yapıştırdıkları özel defterler tutan ve kendi perdelerini kendileri diken benim gibi erkek çocuklarından oluşuyordu. “Oğlum sen neyle uğraşıyorsun böyle ya?” derdi ailemizdeki erkekler. “Kız işi bu.” Okul hademelerine kek ve çörek yapmak, annelerimizle *Guiding Lights* gibi pembe diziler izlemek, hoş ko-



kulu karışımlar hazırlamak için gül yaprakları toplamak... Hoşumuza giden ne varsa hepsi kız işi çıkıyordu. Biz de böylece keyfimize bakabilmek için hilekârlığı öğrenmek zorunda kalmıştık. Üst üste yığılı duran *Cosmopolitan* gibi kadın dergilerimizin en tepesinde, okunmamış bir *Boy's Life* ya da *Sports Illustrated* sayısı olurdu. Süsleme projelerimiz ise, hiçbir zaman talep etmediğimiz ama her zaman bizim için satın alınan spor malzemelerinin altına saklanırdı. Büyüyünce ne olmak istediğimizi sorduklarında da gerçeği gizler ve büyüyünce kimlerle yatmak istiyorsak onları söylerdik. "Ya polis ya itfaiyeci ya da yüksek gerilim hatlarında çalışan adamlardan biri." Okulda beyzbol turnuvasının yapıldığı günlerde annelerimiz sahte hastalıklar uydurur, devamsızlığımızın sebebini açıklayan mazeret mektupları yazardı. Brian'ın midesinde virüs çıkar veya Ted bir hayli bulaşıcı görünen yirmi dört saat ömürlü bir mikrop yüzünden hasta düşmüş olurdu.

"Bir ara şu odanın kapısına bir tabela assam iyi olacak," derdi Dedektif Samson. Büyük olasılıkla üzerinde KONUŞMA TERAPİSİ LABORATUVARI yazacak bir tabelayı kastediyordu; ama bana kalırsa o tabelanın üzerinde AMERİKA'NIN MÜSTAKBEL EŞCİNSELLERİ yazsa çok daha isabetli olurdu. Çevremize uyum sağlayacağız diye kendimizi paralayıp duruyorduk, ancak en sonunda dillerimizin ihanetine uğramıştık. Okul senesinin başında kendimizi normal saydırmayı başardığımız için birbirimizi kutlarken, Dedektif Samson, ellerini kaldırıp "Benim sınıfımda öyle bir kişi var," ya da "Benim dördüncü sönestr matematik sınıfımda da iki kişi var," diyen orada toplanmış öğretmenlerimizden isimlerimizi alıyordu. Ge-

leceğin alkoliklerini veya depresyon hastalarını da tespit edebiliyorlar mıydı acaba? Peltek dilimizi düzelterek bizi farklı bir yola sokabileceklerini mi ümit ediyorlardı, yoksa bizleri gelecekteki sahne ve koro kariyerlerine mi hazırlamaya çalışıyorlardı?

Bayan Samson bana s sesini çıkarmak için dilimin ucunu üst dişlerimin arkasına, tam diş etimin başladığı yere dayamam gerektiğini öğretmişti. Ancak bunu yapınca, hava kaçıran bir lastiğin çıkardığı sestten çok da farklı bir ses çıkmıyordu. Öyle komik ve tuhaftı ki, pelteklikten çok daha fazla dikkat çekiyordu. Ben de böyle tıslamalı bir s sesinin derdime çare olabileceğine pek ihtimal vermediğim için her zamanki gibi konuşmaya devam ettim; en azından tembel dilimin bir o kadar tembel kulaklara hitap ettiği kendi evimde... Öğretmenlerin her birinin potansiyel bir casus olduğu okuldaysa, mümkün merteye s sesini kullanmaktan kaçınmaya çalışıyordum. “Nasılsın” yerine “Ne var ne yok?” diyordum. “Sağ ol” demekten vazgeçmiştim, yalnızca “Teşekkür ederim”i kullanıyordum. Sorular “sorulmak” yerine “yöneltiyordu”. Annemin “sonu gelmez üstelemeler”le, benimse “mükerrer talepler”le geçtiğini söylediğim birkaç haftanın sonunda, annem nihayet bana küçük bir eşanlamlılar sözlüğü almayı kabul etti ve ben de bu sözlük sayesinde hemen hemen her sözcüğe s’siz alternatifler bulmaya başladım. Sözlüğe hem evdeki odamda hem de diğer insanların lise dediği, benimse günlük öğretim kurumu adını verdiğim okulda başvuruyordum. Dedektif Samson kendisine konuşma “terapisti” değil de konuşma “koçu” demeye başlamamdan pek hoşnut kalmadı, ancak öğretmenlerimin büyük çoğunluğu epey et-

kilenmişti. “Ne güzel bir kelime dağarcığı bu böyle,” diyorlardı. “Aman Tanrım, şu sözcüklerin azametine bak!”

Bazı isim tamlamaları büyük bir sorun oluşturuyordu, ama mümkün mertebe onların da üstesinden gelmeyi beceriyordum; mesela “kedi maması” yerine “kedi yemeği” ya da “kuş kafesi” yerine “kuşun telli barınağı” diyordum. Gelişen kelime dağarcığım hakkında aldığım onca iltifattan sonra artık göze batmamaya çalışıp ağzımı kapalı tutmak mantıklı bir hareket gibi geliyordu. Kimsenin, öğretmenin gözdesi olmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

Konuşma terapisine ilk başladığımda, Dedektif Samson’un öngördüğü planın benim dışımda herkes için işe yarayabileceğinden, diğer çocukların tembel dillerini güçlendirip hayatlarının istikametini değiştirebileceğinden, beni bu yolda bir başıma bırakabileceklerinden endişe etmiştim. Neyse ki korkularım gerçekleşmedi. Kadının tüm çabalarına rağmen, hiç kimse kayda değer bir gelişme gösterememişti. Tek fark, hepimizin bir miktar daha sessizleşmiş olmamızdı. Dedektif Samson’un ses kayıt cihazı sayesinde, diğer çocuklarla birlikte ben de artık konuşurken sesimin nasıl çıktığına dair net bir fikir edinmiş durumdaydım. Elbette peltek konuşuyordum, ama çok daha can sıkıcı olan şey, heyecanlı bir tonu ve kızlarınkı gibi tiz bir tınısı olan sesimin ta kendisiydi. Kantinde tost almak istediğim zaman kendi sesimi duyunca midem kalıyordu. İnsanlar nasıl oluyordu da bana tahammül edebiliyordu? Arkadaşlarım büyüyüp avukat ya da sinema yıldızı olabilecekken, benim tek seçeneğim sessizlik yemini edip keşiş olmaktı. Eski sınıf arkadaşlarım neler yaptığımı merak ederek, inzivaya çekildiğim manastırı aradıklarında

manastırın başrahibi telefonu açacak ve “Onunla konuşamazsınız!” diyecekti. “Keşiş David otuz beş yıldır hiç kimseyle konuşmadı!”

“Of, sakın ol,” demişti annem. “Sesin ileride değişecek.”

“Ya değişmezse?”

Annem ürpermişti. “Öyle hasta hasta konuşma!”

Derken Dedektif Samson’un bir nevi turneye çıkmış bir konuşma terapisti olduğu anlaşıldı. Bizim okulda dört ay çalıştıktan sonra yoluna devam edip başka bir okula gitti. Son buluşmamız, okulun Noel tatiline girmesinden bir gün önceydi. Bütün okul, bütün sınıflar, koridorlar süslenmiş, bir tek onun terapi odası çıplak kalmıştı. Her zamanki gibi yarım saat boyunca Su Samuru Sassy olaylarına gireceğimizi bekliyordum, o yüzden Dedektif Samson’un kayıt cihazını kutusuna kaldırmakta olduğunu görünce çok sevindim.

“Bugün biraz serbest takılıp ikimiz bir parti yaparız diye düşündüm. Ne dersin?” Masasının çekmecesine uzanıp bir kutu Noel kurabiyesi çıkardı. “Al bakalım! Hepsini kendim yaptım, ama mutfak nasıl pislendi, anlatsam inanmazsın! Sen kurabiye yapar mısın?”

“Hayır, hiç yapmadım,” diyerek yalan söyledim.

“Bana sorarsan çok zor bir iş,” dedi. “Bilhassa mikserin yoksa.”

Dedektif Samson’un böyle teklifsizce konuşması ve o basık odada oturup normal bir sohbeta dalmış gibi davranması çok tuhaf ve komikti.

“Söyle bakalım,” dedi, “tatilde nereye gidiyorsun?”

“Valla genelde bir yere gitmiyorum. Oturup annemlerin aldığı hediyeyi açıyorum işte.”

“Bir tane mi hediye alıyorlar?” diye sordu.

“Altı-yedi tane aldıkları da oluyor.”

“Sekiz-dokuz tane olmuyor yani?”

“Nadiren,” dedim.

“Peki yılbaşında, yani senenin son gününde ne yapıyorsunuz?”

“Yılım nihai gününde holdeki çam ağacını indirip deniz mah... deniz ürünleri yiyoruz.”

“S’lerden kaytarmakta bayağı iyisin doğrusu,” dedi. “Hakkını teslim etmek zorundayım, senin gibi dirençlisini hiç görmedim.”

Kadının aynen devam edip beni tökezletmeye çalışacağını sanıyordum, ancak bunun yerine tatil planlarını anlatmaya başladı. “Sözlüm Vietnam’da olduğu için durumum biraz zor,” dedi. “Geçen yıl Roanoke’de onun ailesinin yanına gittik, ama bu yıl Noel sezonunu büyükannemin Asheville’deki evinde geçireceğim. Annemler de gelecek, iyi vakit geçirmek için elimizden geleni yapacağız. Hindi yiyip kiliseye gideceğim; sonra da ertesi gün bir arkadaşım-la birlikte Jacksonville’e gidip Gator Bowl’da Florida-Tennessee maçını izleyeceğiz.”

Futbol maçı izlemek için arabayla ta Florida’ya gitmekten daha kötü bir şey hayal edemiyordum, ama çok şaşır-mış gibi davrandım. “Vay be, çok heyecanlı olmalı.”

“Geçen sene Liberty Bowl’da NC State, Georgia’yı sekiz sıfır yendiğinde Memphis’teydim,” dedi. “Gelecek yıl da, kim oynarsa oynasın, Tangerine Bowl’da en ön sıranın ortasında oturmak istiyorum. Sen hiç Orlando’ya gittin mi? Şahane bir yerdir. Eğer müstakbel kocam kendi sahasında bir iş bulabilirse, bir-iki sene sonra oraya taşınmayı

umuyoruz. Florida’da yaşayabilirim yani, düşünsene! İnsan daha ne ister?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Evinde mikseri olmayan ve sözlüsü Vietnam’da savaşan bu kolej futbolu fanatığı kimdi ve kendini ifşa etmekte neden bu kadar gecikmişti? Ben de kalkmış, aslında biraz kıt akıllı, deneyimsiz bir konuşma öğretmeninden başka bir şey değilken kadını soğukkanlı bir dedektif yerine koymuştum. Bayan Samson kötü bir kadın değildi doğrusu, ama zamanlaması biraz kötüydü. Şimdiye kadar bekleyeceğine asıl senenin başında böyle cana yakın davranması gerekirdi, artık onun için üzülmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

“Hem senin için hem de diğerleri için elimden geleni yaptım, ama bazen insanın yapabileceklerinin de bir sınırı oluyor demek.” Bir tane daha kurabiye alıp ellerinin arasında döndürdü. “Kendimi ispat edip insanların hayatlarında bir fark yaratmayı çok istiyordum, ama böylesi bir direniş karşısında insan işini doğru dürüst yapamıyor. Öğrencilerim beni hiç sevmiyor, sanırım durum bundan ibaret. Ne söyleyebilirim ki? Bir konuşma öğretmeni olarak tam bir fiyaskoyum.”

Ellerini yüzüne doğru götürdüğünü görünce ağlayacağından korkarak, “Bakin, ben kendi adıma özür dilerim,” dedim. “Affedertiniz.”

“Ha-ha,” dedi Dedektif Samson. “Sonunda faka bastır-dım işte!” Gereğinden çok daha fazla güldü; hatta beni gelecek yılın konuşma terapisi programına tavsiye eden form kâğıdını imzalarırken kahkahalarına devam ediyordu. “Affedertinizmiş. Bu sorunuzdan kurtulmak için yapacak epey bir işiniz var, mösyö.”

Eve dönüp hikâyeyi anlattığımda annem çok eğlendi. “Ay çok komik! Salak gibi kadının oyununa gelmişsin,” dedi.

Annemle aynı fikirdeydim, ama aldığım konuşma dersleri bende hiçbir işe yaramadı, hâlâ salak yerine *aptal* demeyi tercih ediyorum.